

ПЛАШИЛА ОТ
ПЛЪТ И КРЪВ

МАРК ЧАДБОРН

ПЛАШИЛА ОТ
ПАЛЪТ И КРЪВ

Артлайн Студиос Пъблишинг
София, 2019

THE SCAR-CROW MEN
MARK CHADBOURN

Copyright © Mark Chadbourn 2011

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

Марк Чадборн

Плашила от плът и кръв

Артлайн Студиос Пъблишинг 2019

Всички права запазени.

Превод: © 2018 Ивелина Минчева-Бобадова

Редактор и коректор: Венелин Пройков

Художник на корицата: Тодор Христов

Предпечат и печат: Артлайн Студиос Пъблишинг

Издател: Артлайн Студиос Пъблишинг

България, София 1421

кв. Лагера, ул. „Червена стена“ № 4

тел. +359 2 411 00 02

artline-comics.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-156-9

На Елизабет, Бетси, Джо и Ийв

ПРОЛОГ

Покрай подготвената за палеж чумна яма препускат те, и редят се червени кръстове, разцъфтяващи по портите като пролетни макове, а думите „Имай милост, Боже!“ изникват зацапани върху къща след къща. Дробовете им горят, а те се препъват и падат в нощните мрачни улички, но могат единствено да се изправят мъчително на треперещите си крака и да побягнат отново.

Не са обзети от ужаса на болестта, накарала цял Лондон да изнемогва, огледал се трескаво в собствената си кончина, в ярките образи на почерняла плът и кръв, обсебила всяка мисъл. Движи ги страхът от онова, което идва по петите им, понесло се стремглаво по мръсните улици, уловило се в пламъка на свещите като нощна пеперуда, с лумнала гореща страст в очите ѝ. От онези, чиито стъпки отекват като шепот, онези, които преминават като леден дъх по врата ти.

– Не поглеждай назад. Не забавяй крачка! – провиква се Кристофър Марлоу към спътника си.

Отчаянието му отзвучава в стените от плет, притискащи ги от всяка страна. В топлината на нощта в тази късна пролет по сивия му жакет са избили тъмни потни петна. Късото му

холандско наметало се разкъса на един пирон, а плоският му цилиндър падна от главата му още преди няколко пресечки.

Марлоу е драматург, един от най-известните в Англия, но изпълнява и други задължения: потайни, нечисти и опасни. На светлината на периодично огряващите лунни лъчи лицето му изглежда прекалено бледо, а в чертите му се е пропила дълбока тъга, необичайна за млад мъж в двайсетте си години. Очите му изпъкват тъмни на фона на бледната му кожа, а подрязаните му брада и мустаци са редки като първото окосмение по лицето на младеж.

Застанал до него, Джак Уейнрайт е като кентски дъб. Въпреки че е с почти десет години по-възрастен от спътника си и с прошарена брада, той ще нарами с лекота пълен варел бира в кръчмата „Русалката“ в Чийпсайд. Бялото на очите му изпъква ясно изпод дебелиите му вежди. Изпълнен със страх, той не обръща внимание на предупреждението на Марлоу и поглежда назад.

Светлини танцуват в мрака и се приближават.

– Можем да се скрием и да ги нападнем от засада – отбелязва Уейнрайт с лишен от живина, треперещ глас.

Под работните му дрехи – широко палто, наметнато върху препасана с колан риза, избива студена пот.

– Би ли поел този риск? Да, силен си физически, но не те бива в боя. А пък аз, Бог да ми е на помощ, мога да нанеса щети само с перо в ръка – въздъхва тежко Марлоу.

Спират на кръстопът, а той се опитва да успокои лудо биещото си сърце. Оглежда наоколо и продължават напред.

Затънали до глезените в животински изражжения, те препускат презглава, но по средата на улица спират внезапно на една ръка разстояние от трополящи копита и скърцащи колела. Файтонджията ги поглежда изпод ръба на опърпаната си шапка, а през мръсния плат, увит плътно около устата му, се процежда грубо заричане. Той изплющява с камшика си и подканва тромавия кон да продължи. Каретата, която извозва умрелите. Отзад в нея са увити и наредени като дърва за огрев трупове, а при всеки трус или изтрополяване от тях се стичат

телесни течности по пътя. За миг Марлоу и Уейнрайт се взират в колата, докато тя не се стопява в нощта.

С грубо сръчкване по-възрастният мъж подканва спътника си да вървят.

– Няма да можем да им избягаме.

– Така е. Вече е прекалено късно за нас – измърморва под носа си драматургът. – Може би винаги е било твърде късно.

По пътя, повел ги измежду схлупените мръсни колиби, е тъмно като в рог, но Кит е минавал достатъчно много пъти по него, че да знае как да избягва полицията и стражарите, пияните джебчии или низките люде, на които дължи пари. Насочили се на запад, те преминават покрай отворените кепенци на мазе, натъпкано до козирката с бедняци, сгъшени в мрака наред вонята от собствената си пот. Бледи лица надигат поглед от тъмнината с широко отворени очи, изпълнени с безнадеждност.

Марлоу поема по пътека, водеща ги през лабиринт от коношни и складове, докато не зърва заостреният връх на „Свети Павел“ да изплува на нощното небе. Катедралата би трябвало да е отворена, за да могат грешниците да намират подслон по всяко време. Той подканва Уейнрайт да продължат натам.

– Можем да залостим вратите – отбелязва той и потупва приятеля си по рамото, – и да ги затиснем като струпаме пейките пред тях – добавя той, макар и да знае, че това не би им помогнало много.

Бегълците влетяват в осветената от свещи катедрала и затръшват тежките врати след себе си. Ехото от трясъка отеква като гръм в обширното празно пространство във вътрешността на огромната стара сграда. Задъхани, те вдишват на пресекулки от призрачния аромат на тамян. С треперещи ръце дръпват светкавично бързо резетата, тъкмо преди в масивния дъб да се блъсне нещо с мощта на фургон. Дватама мъже биват запратени назад върху протритите каменни плочи, а ударът в земята избива въздуха от дробовете им. Нещото отвън продължава да блъска по вратата с нестихваща, оглушителна настойчивост.

Дууум. Дууум. Дум. Като погребален тъпан.

Кръвта пулсира яростно в главата на Марлоу и той едва успява да събере мислите си, но след известно време идва на себе си.

– Бързо! Помогни ми! – провиква се той.

Забърсва потта от челото си и се изправя мъчително на крака, затичвайки се към най-близката църковна пейка. Твърде тежка е, за да я премести сам, но Уейнрайт грабва другия ѝ край и я повдига без усилия. Двамата мъже я издърпват и подпират вратата, след което се връщат за още две пейки.

– Няма да ги задържи задълго – провиква се Уейнрайт наред трещящите удари. Лицето му е мораво, а от потта му във въздуха се носи остър мирис на оцет.

– Ще си спечелим поне малко време. Това е всичко, което ми трябва сега.

Борейки се с ужаса, изпълващ го с усещане за гадене, Марлоу се затичва по дължината на огромния неф с Уейнрайт по петите си. Местните го наричат „Пътеката на Павел“: с над осемнайсетметровата си дължина нефът превръща катедралата в третата най-просторна в цяла Европа, или поне така разпространява духовенството с гордост. Препускат покрай останките от разрухата, настъпила след Секуларизацията на стария Хенри и приемането на Указа за църковните дарения, минават под сводестия таван и трифориума, които придават на катедралата такава величественост, че дори на Кит се присква да е християнин, чийто Бог чува отчаяните му молитви. Погледът му се спира върху стъклописа на големия розетен прозорец в източния край с надеждата да зърне проблясък на зората, макар и разумът му да подсказва, че има поне още половин час до тогава.

Насред това свещено място, Джак Уейнрайт успява да се поуспокои, но все още потръпва при всеки един трясък по вратата.

– Какво правеха в онази къща? Наистина ли видяхме онава... ужасно нещо? – пита той, кършейки пръсти.

Марлоу знае, че приятелят му се надява той да отрече. Когато обаче не отвръща нищо, Уейнрайт се прекръства и премигва с очи, плаувнали в сълзи от страх.

– Изхвърли го от съзнанието си. Остава ни доста кратко време. По-добре да го прекараш с каквито и други да е, приятни мисли, които можеш да призовеш в ума си – изрича Марлоу и продължава да търси нещо наоколо.

– Приятни мисли ли! – възкликва Уейнрайт, повдигайки шапката си, за да прокара пръсти през сплъстените си от пот коси.

Марлоу се опитва да пренебрегне горчивия вкус от неуспеха им. Спомня си надеждата, с която бе изпълнен по време на приготовленията за мисията по залез слънце, но и като се замисли за всичките си досегашни срещи с Врага, тогава той също така се подготви и за най-лошото. Сега просто трябваше да се опита да се справи със ситуацията и да си възвърне надеждата. Чантата му натежава върху хълбока му. Дали съдържанието ѝ ще бъде достатъчно, за да промени хода на събитията?

С усилването на шума от трясъците по масивната дъбова врата той хвърля поглед назад към нея и вече знае, че няма да издържи още дълго.

Грабнал една запалена свещ, драматургът разсейва сенките наоколо и открива предмета на търсенето си в северната част на страничния неф на катедралата, където се помещава църковният хор. Към един стълб е прикрепена дървена паметна плоча, която обозначава гроба на Сър Франсис Уолсингъм. Марлоу е изненадан от внезапния ярък прилив на спомени. Макар и между него и бившия главен шпионин на Англия да не се бяха пораждали топли чувства, все още му се струва, че погребението му беше тъжен край на живота на един толкова влиятелен човек.

Спомня си как седи на точно същото място преди три години, сред много тесен кръг от хора: Уил, Бъргли и шепа други мъже със сведени глави и изопнати лица. Светлината от свещите и сенките, сладникавият аромат на тамян и промълвените молитви на свещеника ги обгръщаха. Кралицата, на която

този велик човек беше служил така вярно, видимо отсъстваше. Липсваше и великолепието, и церемониалността, с които обикновено се отличаваха свършека на живота на един сановник. Черни завеси не обрамчваха катедралата, нямаше погребална процесия, която любопитните погледи на народа да проследят. Погребението се състоя през нощта, далеч от очите на масите, сякаш беше някаква престъпна тайна, която бързо трябва да се укрие. Тогава оправдаха дискретното събитие с огромния дълг, който тегнел над Уолсингъм преди да намери смъртта си, но Марлоу знаеше истината.

От мъждукащата свещ капе горещ восък върху паметната плоча с тривиален надпис на латински, описващ накратко познатия за обществото живот на шпионина. Драматургът се засмива горчиво при мисълта колко голяма част от истината е била пропусната.

Свякъл се на колене, той зърва ненадписаната каменна плоча до последното, вечно жилище на зетя на бившия му господар – Сър Филип Сидни. Отбелязва как за този друг велик човек, погребан в катедралата, са издигнати масивни паметници от алабастър, докато гробът на Уолсингъм остава такъв, какъвто е бил и животът му – дискретен, като една сянка, лесно убягващ.

Марлоу изважда мастилница от чантата на рамото си и започва да обезобразява гробницата с перото си.

В началото бе Словото, записва той.

Уейнрайт прикляква до него и започва да мърмори.

– Защо сме тук? Защо ти трябва да правиш това?

Блъскането по вратата изведнъж спира. Последвалата тишина някак обаче е още по-ужасяваща.

– Нищо ли не може да ни спаси? – започва да хленчи едрият мъж – Бих могъл да се обърна към Бога и да се помоля за прошка.

– Щом смяташ, че ще има полза от това, направи го – Кит изрича думите си сърдечно и се надява, че ще донесат утеха на спътника му, но вижда само как по лицето му се разлива сянка и осъзнава, че е приел забележката му доста охотно.

Уейнрайт започва да се тресе, докато Марлоу не поставя утешително ръка на рамото му.

– Трябва да се разделим. Така поне един от нас ще може да се бори за живота си – подканва драматургът с тих и спокоен глас.

Уейнрайт кимва.

– Не съжалявам за нищо в живота си, Марлоу. Извърших добри дела в името на кралицата и на страната ни, макар и не винаги да съм бил добър човек.

– И аз не изпитвам угризения. Каквото е писано да стане, ще стане.

Пронизителното стържение на резетата бавно се разля из ехото в обширната катедрала. При вратата обаче не се вижда никой. Марлоу и Уейнрайт скачат на крака и си стискат ръцете, преди да се втурнат отново по продължението на нефа, като Уейнрайт се насочва към северния изход, а Марлоу – към южния. Приклепнал зад една каменна колона, драматургът успява единствено да различи неясната фигура на приятеля си в мрака в другия край на катедралата.

Западните врати се отварят с трясък. Пейките се разпиляват настрани сякаш са леки есенни листа. По каменните плочи отекват стъпки. Шепот смразява кръвта.

Марлоу знае, че трябва да бяга оттук, но и трябва да остане, за да види. Придържайки се към сенките около колоната, той наблюдава потоците на светлината от свещите, разливаща се по нефа. По неосветените краища пробягват сиви образи. След миг обаче една от фигурите се появява в цял ръст, спира на мястото и се оглежда наоколо.

Гол е до кръста, кожата му е с бледния цвят на кост, а смъртнобледата му глава е обръсната и белязана със сини и черни концентрични окръжности. Тъмни кръгове обрамчват очите му, втречени директно в сенките на катедралата. Кожени колани се преплитат на гърдите му и придържат брадва и меч към гърба му. Името му е Ксантус.

Ледена вода сякаш облива Марлоу, щом осъзнава това.

В светлината от свещите по устните на новодошлия заиграва жестока усмивка и той изважда от торбата, опряна в хълбока му, сребърна кутия, в която може да се побере чифт обувки. Украсена е с богата гравюра.

На Марлоу се струва, че за миг зърва череп на капака ѝ точно преди Ксантус да я постави на каменните плочи и да я отвори.

Бягай, настоява гласът в главата на драматурга, но любопитната гледка го е приковала на място. За какво ли е тази кутия? Какво ли съдържа?

За миг единственият шум наоколо е свистенето на вятъра през отворените врати. В следващия момент обаче се разнася тихо шумолене. Марлоу забелязва движение по ръба на тъмната вътрешност на кутията – размърдва се нещо дребно, а след него второ и трето. И от дълбините ѝ започват да извират множество черни пъплещи паяци, всеки от които с големината на човешка длан. Очевидно прекалено многобройни за големината на кутията.

От другия край на катедралата се дочува ахване. *Уейнрайт*, *глупак такъв*, мисли си по-младият мъж.

Устните на Ксантус се изтеглят в усмивка и откриват дребните му бисерно бели зъби, той се вглежда в сенките към укритието на мъжа и черният наплив на паяци се излива към незабележимия шпионин. Миг по-късно в сводестия таван отеква агонизиращ вик и Уейнрайт се препъва на светлината от свещите, раздирайки кожата си. Създанията са покрили цялото му тяло и го хапят. Бледата фигура само наблюдава ухилено отстрани.

Марлоу притиска ужасено ръка към устата си. Вижда как плътта се оголва по лицето на спътника му, а кръвта му се стича свободно на струйки и образува локва около обувките му. Писъци изпълват пустото пространство в катедралата. Кокото и да отблъсква Уейнрайт паяците от себе си, агонията му няма край. На главата и по опакото на ръцете на обречения мъж лъсват оголени кости.

Письците стихват. Той залита като пиян и пада на колене, все още тупайки безсилно по кожата си. А когато пада по лице на студения камък, създанията продължават своя пир.

Заровил лице в дланите си, Марлоу се опитва да прогони отвратителната гледка от съзнанието си.

Това е само началото, замисля се той.

Драматургът грабва здраво студената желязна халка и отваря със замах южната врата, хвърляйки се в топлата нощ. Тежкото му дишане отеква между стените на заобикалящите го къщи, допълнено от трополенето на кожените му испански боти по сухата кал. Пулсирането на кръвта в главата му унищожава всички мисли и едва когато вече препуска по виещите се улички към Блекфрайърс осъзнава, че късметът е на негова страна, но не и на страната на бедния Уейнрайт.

Отърсва се от внезапния прилив на разкаяние, тъга и вина. Уил винаги му бе казал, че няма да просъществува като шпионин, защото изпитва прекалено силни чувства. Сега той осъзнава, че нито миналото, нито слабостите и излъганите му надежди вече имат някакво значение. Важно е единствено бъдещето и смътните шансове да успее да направи нещо, за да предотврати приближаващата трагедия.

Не след дълго драматургът отново дочува преследвачите след себе си. Времето му е ограничено.

Марлоу достига калния бряг на мудните води на Темза, черни под мрачното небе, и се замисля за реката Стикс. Долавя мириса на мокро дърво и растителност и дочува симфоничното скърцане на въжетата, придържащи лодките, закотвени до брега. От другата страна на реката се намира неговият личен рай: Бенксайд, както и градините около театрите „Суон“ и „Роуз“, публичните домове и кръчмите, където може да бъде човекът, който иска да бъде, да е далече от критичните погледи и изискуванията на властимащите.

В страха си, че е закъснял, драматургът претърсва калните улици между Блекфрайърс и замъка Байнард. В следващия миг

обаче дочува тъпченето на копита и проследява звука, докато не открива млад мъж, загърнат във вълнено кафяво наметало, да дреме до коня си. Кит заглежда за кратко спящия: погледът му се спира върху бялата му кожа, стройната му фигура и невинността му и изведнъж го обзема чувството, че е прекалено стар. Той нежно побутва младия мъж да се събуди.

– Том? Благодаря ти, че си дошъл, но сега трябва да побърза-
ме – обяснява шпионинът.

Том се изправя и се протяга. По-висок е от Марлоу, очите му са сиви като зимното небе, а русите му коси падат свободно върху ушите и тила му.

– Мислех, че няма да дойдеш. Какво ще желаеш? Коня ли? – пита сънливо той. Дори не забелязва раздърпания вид на драматурга.

– Не, той е за теб, за да избягаш колкото можеш по-далече оттук, и то бързо – Марлоу поглежда младия си приятел с обич и надигаща се тъга, като се опитва нотката на страх да не проличи в гласа му.

Вой отеква само на няколко пресечки от тях. Драматургът не може да е сигурен дали зад него стои някакъв звяр или нещо, приело човешка форма. *Врагът никога не би могъл да бъде смятан за човек*, замисля се той с горчивина. *Те не изпитват никакви чувства, нито щастие, нито любов.*

Марлоу изважда от чантата си дебел сноп хартия, пристегнат с връв и запечатан с червен восък.

– Том, чуй ме. Трябва да предадеш това на добрия ми приятел Уил Суифт.

– На най-великия шпионин на Англия ли?

Марлоу се усмихва сардонично.

– Да, точно така е известен. Но първо, и то бързо, трябва да напиша бележка, която да предадеш заедно с творбата – той изважда отново перото си и мастилницата.

Тревожна мисъл го разсейва за миг и той се вглежда в лицето на Том в търсене на познати знаци, знаейки, че това не е

достатъчно. Той слага ръка на тила на младия мъж и го придърпва в страстна целувка. Когато устните им се разделят, той поглежда в очите на Том: все още не е достатъчно, но не трябва да губи надежда.

– Какво е станало? – пита Том – Не си на себе си.

Марлоу се засмива на думите му.

Дочува как преследвачите му приближават все повече към тях и ръката му, стиснала перото, започва да трепери. Прекалено много е заложено на карта и той не може да си позволи да пише в прав текст. Но ако е прекалено бегло, Уил няма да разбере предупреждението му. В крайна сметка може единствено да се довери на интелекта на приятеля си.

Страхувам се, че това ще е последното ми писмо към теб, мой скъпи, доверени приятелю. Истината е тук вътре. Но търси извора на измами навън, изписва набързо той. Не се доверявай на никого. Подчертава това последно изречение.

Бързо сгъва писмото и го подпъхва под връвта преди да подаде снопа на Том. Приятелят му вече е разтревожен от действията му. Започнал е да усеща безвъзвратността им.

– Ти нали ще дойдеш с мен? – пита Том, – Конят може да издържи и двама ни на кратко разстояние.

– Няма нищо, което да искам повече от това, да избягам отук на коня с теб, добри ми Том, и да изживеем отново онези сладострастни моменти, които ме направиха така щастлив. Но се страхувам, че това би довело до смъртта ти. А сега върви, и то бързо – Марлоу долавя беглото треперене в гласа си, но бързо го прикрива и заличава с усмивка.

Целува Том отново и поема обратно към лодките, за да не се бави повече приятелят му. Позволява си да хвърли един последен поглед към него, когато чува трополенето на копита да отеква надалече, един последен миг на тъга. След това се залавя да освободи въжето на една от най-близките до него лодки.

По брега на реката се разлива шепот. От една от уличките се появяват сенки.

Марлоу нагазва рязко в студената плитчина, където усеща как лепкавата кал тегли обувките му, докато не избути лодката по течението и се качи на борда ѝ. Шумен плисък се разнася след него, но течението отнася лодката достатъчно бързо. Сенките се стелят по края на брега, поддържайки крачка.

Пред погледа му първите лъчи на изгрева огряват хоризонта. Драматургът извърща очи към брега и вижда как сивите фигури се вливат отново в тъмните улички.

Марлоу обаче не изпитва облекчение. Обляга се назад в лодката и оставя течението да го отнесе където му е било писано. Животът за него вече е приключил, знае го добре. И бягство няма.

Някъде, пред погледите на всички, се спотайва убиец, кроющ план, който заплашва да погълне цяла Англия. Марлоу се заслушва във водата, плискаща се в лодката и чува в ума си шепота, който не е напуснал съзнанието му от мига, в който бе направил първото си разобличаващо откритие. Две думи, повтарящи се в ритмично напяване.

Крайт идва, крайт идва.

Крайт идва.